

stillede under Forudsætning af, at der fra forfættelige Sider, hvis Sagen kom til 3die Behandling, vilde blive stillet andre Vindringsforslag, der vilde søge paa alle omstridte Punkter at bringe Lovén til en gjensidig Forstaaelse, og derfor have vi kun berørt det Punkt, som nærmest interesserede os, nemlig Taxationsmaaden. Dette er nu ikke stiftet, og Forslaget foreligger her til 3die Behandling uden andre Vindringsforslag end dem, der ere stillede af os, og derved er der kommet en Modsigelse mellem fire af Vindringsforslagene og Lovén, idet de komme til at stride mod en Bestemmelse, der er bleven staaende i § 20, og det er det Genfyn, der har bevæget os til for Forhandlingerne at tage Forslagene tilbage, da der jo desuden paa denne Maade mindre kan være Spørgsmaal om ved deres Overveelse at komme til et endeligt Resultat, naar ikke disse forfættelige Sider, som ikke ville gaa ind paa de nuværende Bestemmelser, have stillet Vindringsforslag, end overhovedet at underkaste dette Punkt om en anden Taxationsmaade en Prøvelse. Da de altsaa ikke kunne bringes under Afstemning og de andre Vindringsforslag, som ere forudsatte ved deres Opstilling, ikke ere fremkomne, er det, at jeg har tilladt mig at tage dem tilbage. Med Genfyn til Sagen selv tillod jeg mig allerede ved 2den Behandling at argere, at det forekom mig at Rigsdagen tog et allforædeligt Genfyn til den Betjyding, som man ifølge Traditionen fra flere Sider mente at burde tage lige over for Lehnis og Tidestimmelse, naar man gik væsentlig i samme Spor, som Sveriges Regeringen i 1846 havde anvist i en Henvendelse til de da sammenværende Riksdagsstænder. Det forekommer os, at det vel saa meget mere har høvt gode Grunde for sig, naar den allerede længe for Christaan den Ottende gennem sin Henvendelse til Stænderne erklærede sig tilfreds ved en saadan Restitution i Pengesummen for Lehnens Besiddende, havde fundet sit Udtryk i Tilladelsen til at ophæve flere Stamgodser og Lehn imod en Restitution i det Vindringsforslaget antydede Omfang. Det var, som jeg ved 2den Behandling tillod mig at bemærke, Tilfældet med den Afgjøvelse, der

fandt Sted den 19de December 1800 med Genfyn til Stamhuset Krogerup, og var ligeledes Tilfældet med den Afgjøvelse, der under 3die Januar 1806 fandt Sted med Genfyn til Vedbygaard. Det forekommer os, at en saadan Fremgangsmaade vilde være ganske anderledes hensigtsmæssig end de to Fremgangsmaader, der forelaa ved 2den Behandling. Det er klart, at følger man det oprindelige Lovforslag og tarer sig Fæstegodset efter dets Værdi i Handel og Wandel alleve det Overgangen til fri Eiendom til Eieren, saa følger det af sig selv, at naar Eieren atter vil overlade Gaarden til Fæsteren, da er han henvist til at opnaa endnu højere Priser end dem, der nu are gjældende i Handel og Wandel paagjældende Tid, da han selv overtog Godset til fri Eiendom. Godset vil altsaa kun gaa oven til Fæsterne til meget høje Priser, eller ogsaa vil Overgangen stilles meget mindre forandredes Konjunkturer, en senere Tid. Derfor er det høft uheldigt og upraktisk med Genfyn til den Drogave, og som Lovens ogsaa for den væsentlig. Det stiller sig nemlig den at saae Fæsteforholdet afviklet. Dernæst forekommer det os, at den Taxationsmaade, som blev foreslaaet af Udvalget, kan ikke mindre for enkelte Godser, blive høft uheldigt, og hi, naar det ikke tidligere er blevet, ifølge det vedkommende Gods, der skal dette jo tareres efter de Salg, der have fundet Sted i dets vedkommende Amt, og da kan Taxationen for enkelte Godser Besiddende blive høft uheldigt. Det kan blive en Taxation, som vedkommende Lehnbesiddere lige over for Fæsterne maa staae ikke engang selv ønsker, men han bliver tvungen dertil, ved de høje Priser, der have været givne paa nærliggende Godser, i hvilken Henseende jeg blot skal minde om den meget store Forskel, der er mellem Salgenes i Svendborg Amt. Det forekommer os derfor, at ifølge det Forslag kunne paa mange Godser Fæsterne blive stillede i en Situation, hvorefter det ikke vil kunne lykkes dem at kjøbe, og hvor de i alt Fald kun vilde kunne kjøbe til overordentlig høje Priser. Lige over for dette forekommer det os, at naar i 1846 Regeringen kunde staa sig til No med en Taxation væsentlig efter Brugsværdien og saaledes, at en Del deraf skulde sættes i en